CÎND VA REDEVENI „DE AUR" FLOTILA „DE BRONZ"?

1. O statistică a ultimelor 6 ediții ale C.M. de caiac-canoe arată că acest sport, după cele două momente de virf — 1978, Belgrad și — 1983, Tampere — a consemnat în anul 1985 un punct minimal : doar două medalii de bronz aparținînd, de fapt, unui singur sportiv, canoistul Aurel Marcarencu. Care sînt cauzele, după părerea dvs., ale acestei involuții ?

2. Ce măsuri se preconizează acum pentru redresarea situației, astfel incît această disciplină olimpică să revină la locul fruntaș pe care l-a avut ?

1 Dorin Lăncrănjan: „Evoluția sub așteptări de la ultima ediție a C.M. are mai multe explicații. Principala, după opinia mea, a fost dezinteresarea stachetei în pregătire la același nivel cînd, în mod normal, ea trebuia ridicată la nivelul cerințelor actuale ale plan mondial. Lumea padelei s-a evoluat, empirismul, lucrul „după ureche" s-au autoeliminat, au cîștigat teren în mod hotărîtor parametrii științifici în procesul de antrenament, înglobînd, se înțelege, cercetarea, medicina sportivă, calitatea merelui mai înaltă a materialului sportiv. Unii dintre antrenorii noștri, însă, au rămas tributari introducerii noului, dînd cum nici federația nu a reușit să stimuleze la timp acest proces. Traditionalele noastre arme, materialul uman de calitate, ambițios, n-au putut aconeri decalajele superate, chiar dacă, aproximativ o secundă a constituit diferența care a despărțit cîteva echipaje de medaliile acordate la ultimele C.M. Este, deci, usor de observat că, dacă ne-am fi aliat și cu atuurile enumerate, care ne-au lipsit, bilanțul nostru ar fi fost inserit lesne în curba succeselor obținute. Ceea ce denotă că, în eluda schimbării de generație (să nu uităm că după aproape 20 de ani de mari succese un campion de excepție s-a retras din competiție, mă refer la I. Patzaichin, căruia îi datorăm 3 „medalii de aur" la ultimele J.O., Maria Stefan, Nastasia Ionescu, Agafia Constantin), flotila noastră a acumulat o bogată zestre pentru a rămîne în plutonul fruntaș, dîndu-ne speranțe pentru viitor".

Mihai Turcaș: „De ce să nu recunoaștem, aria geografică a caiacului-canoe s-a extins, rîdicînd-se noi școli — suedeză, neo-zeelandeză, canadiană etc. — care au avut ca punct de start tocmai altitudinea fixată cîndva de apreciata noastră școală română. Ulterior, începînd, firesc, suplimentar și cu un material sportiv de cea mai înaltă calitate, inovînd și pe planul virstei la selecție și instruire, care au coborît media cu trei ani. Fenomen care ne-a surprins, replică noastră în materie suferind o carecare întîrziere. Alte deficiențe acuzate: capacitatea necorespunzătoare a mijloacelor de refacere și control".

Otto Tomiuc : „Am oficiat de multe ori ca starter sef la C.M. și J.O., calitate care mi-a asigurat o privire de ansmblu asupra evoluției caiacului și canoei pe plan internațional. Nu mi-a fost greu să constat că pregătirea specifică, pe apă, își are din primăvară, timpuriu, a devenit un factor decisiv în ridicarea măiestriei. Or, din acest punct de vedere, reprezentanții noștri au fost în mod obiectiv handicapați, condițiile atmosferice din iarna lui 1984—85 impunînd o întîrziere substanțială în aparițiia pe apă. Concret, nu s-a putut lesi decît către sfîrșitul lunii martie, în timp ce potențialii noștri adversari au lucrat aproape non-stop pe diferite piste naturice și în sală".

Manoilă Milicin: „Am răspuns direct de pregătirea lotului în 1985, ca și înaintea J.O. '84, de altfel. Nu mă consider absolvit de unele greșeli comise în instruirea sportivilor, multi dintre ei reprezentanți ai „noului val", limi imput, cu precădere, cele comise în activitatea echipaielor. cum ar fi cel de canoe dublu, format din T. Simionov — F. Gurel, menținut în lotul care s-a deplasat la C.M. în ciuda unui randament grevat de neințelegeri de-a lungul întregului sezon precedent. Decalajul obiectiv, provocat de tardiva lestre pe apă, nu a fost compensat de forme metodologice adecvate. Astfel, cam la o lună după începerea dezghețului, specific, ar un control, care ne-a arătat indicii de pregătire sub cel planificati, ne-a determinat să punem accent mai mare pe intensitate. La antrenamentul cotrol, cum era firesc, forma atinsese punctul dorit. Dar, intensitatea, necorelată cu celelalți factori ai antrenamentului, diminuase potențialul biologic al sportivilor, ceea ce greva cresterea în continuare a formei până la concursurile oficiale, stare pe care C.M. Mi-aș permite, exact în acest sens. să aduc o critică factorilor de resort din C.N.E.F.S., care nu au luat măsuri adecvate, corespunzător situației ivite. În marea performanță de azi, după cum se știe, un singur om nu-și poate asuma toate responsabilitățile, nici la succese, dar nici la insuccese. Dacă laurii Campionatului Mondial precedent (9 medalii la campionate, în urmat, 1983) i-am împărțit dintr-un subînțeles spirit de echipă — toi asa, la pasii înapoi, de la C.M. 1985 ne-am trezit cu federația de a coborît media cu trei ani. Fenomen care ne-a surprins, replica noastră în materie suferind o carecare întîrziere. Alte deficiențe acuzate: capacitatea necorespunzătoare a mijloacelor de refacere și control».

**Otto Tomiuc : „Am oficiat de multe ori ca starter ș